

skal ratificeres. De tre oprindelige deltagerlande udpeges som depositarmagter med pligt til at registrere traktaten i henhold til De forenede Nationers pagt.

Artikel IV fastsætter traktatens gyldighed som tidsmæssig ubegrænset. Hver deltagerstat skal dog ved udøvelse af sin nationale suverænitet have ret til at udtræde af traktaten, hvis den pågældende deltager fastslår, at usædvanlige begivenheder i forbindelse med traktatens genstand truer vedkommende lands mest afgørende interesser. Til en sådan udtræden fordres tre måneders varsel.

Artikel V indeholder bestemmelser om traktatens deponering.

Ved fremsættelsen af forslaget til folketingsbeslutning påpegede *udenrigsministeren*, at hovedemnet under de internationale forhandlinger, som traktaten var et resultat af, „har været spørgsmålet om den til en overenskomst knyttede internationale kontrolinstans, herunder sammensætningen, beføjelserne og organisationen. I traktaten af 5. august 1963 har der helt kunnet bortses fra en inspektions- og kontrolordning i erkendelsen af, at det umiddelbart *med det nuværende nationale måleapparat vil være muligt at konstatere, hvorvidt kernevåbensprængninger finder sted i atmosfæren, det ydre rum og under vandet*. Derimod omhandler traktaten som nævnt ikke underjordiske forsøg, dog at sådanne, hvis de bevirker tilstedeværelse af radioaktivt affald uden for vedkommende stats grænser, omfattes af forbuddet. Det må nok påregnes, at både De forenede Stater og Sovjetunionen vil ønske at supplere deres nuværende våbentekniske viden ved at gennemføre underjordiske forsøgssprængninger, formentlig i første række med henblik på yderligere udvikling af mindre nukleare våben. I denne forbindelse vil jeg dog gerne erindre om, at de tre regeringer i traktatens præambel erklærer, at de søger at opnå en standsning af alle forsøgsekspllosioner med kernevåben for bestandig, og at de er besluttede på at videreføre forhandlinger i dette øjemed.

De tre atommagters indbydelse til at tilslutte sig traktaten mødte modstand i visse lande, i første række i Frankrig og Kina.

Den franske regering har gjort det klart, at den *ikke ønsker at tilslutte sig traktaten*. Den fremhæver, at Frankrig vel anerkender betydningen af den trufne aftale, men mener, at så længe ingen af traktatens oprindelige deltagere har givet afkald på besiddelse af kernevåben eller har taget skridt til afskaffelse af de for kernevåbne anvendelse fornødne fremføringsmidler, vil rådigheden over disse afgørende våben fortsat være nødvendig for stater, der ønsker